

พ่ายพยศ

เมื่อแสงแห่งรักจุดประกายคอยส่องสว่างนำทาง
หัวใจดวงพยศจึงพานพบปลายทางถึงดงาม

รัชนิกา

ผู้เขียน : รัชนิกานต์

ปกและศิลปกรรม : รัชนิกานต์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ทรัพย์รักพรรณี เขาเปรียบพรรณีเป็นเช่นดวงประทีปนำทางชีวิตอันมืดมน
นิสาคือความรักที่อบอุ่นที่เขาเปรียบเป็นเช่นดวงแก้วส่องสว่างในโลกใบหมุน

แต่เขามีชีวิตเพียงหนึ่ง มีโลกเพียงใบ

จึงครอบครองดวงประทีปและดวงแก้วพร้อมกันในเวลาเดียวไม่ได้

ทรัพย์จึงต้องเลือกดวงประทีปอย่างพรรณีไว้มาก่อน เพราะพรรณีมาก่อน

แต่ครั้งจะให้ทุบทำลายดวงแก้วอย่างนิสา

เขาก็สุดจะตัดใจยิ่ง แล้วเขาจะทำอย่างไรดี

รัชนิกานต์

'ทรัพย์ คงคา' เด็กหนุ่มวัยสิบแปดต้นๆ กำลังพาร่างสูงเคลื่อนผ่านซุ้มศาลาในสวนหย่อมมุ่งตรงไปยังหลังอาคารไม้ สีหน้าและท่าทางบ่งบอกถึงอารมณ์ภายในที่คุกรุ่นด้วยโทสะ ตาเรียวคมมองผ่านซุ้มศาลาสุดท้ายซึ่งอยู่ใกล้ริมสระที่สุด แม้จะเห็นว่ามีเด็กสาวสองคนนั่งคุยกันและส่งตามาจ้องมอง แต่เขาก็ยังคงไม่สนใจนอกจากก้าวผ่านไปด้วยมาดเข้มปนเย็นชา

"นายคนนี้น่ะชื่อทรัพย์ คงคา"

'บุหงา ส่งสะอาด' สาวน้อยวัยสิบเจ็ดปลายๆ เจื้อยแจ้วเล่าให้เพื่อนสาวคนใหม่ฟัง หล่อเนบะปากยักไหล่ด้วยท่าทางเอือมระอา ก่อนจะขยายต่อไปอีกนิดว่า

"เขาเป็นจอมเกราะประจำโรงเรียนเลยนะ ไม่มีใครชอบหน้าเขาสักคน แม้แต่เพื่อนที่อยู่ในกลุ่มก็จำใจคบไปอย่างนั้นเอง"

"อ้าว ทำไมเป็นอย่างนั้น จำใจคบ แล้วจะเรียกว่าเพื่อนได้ยังไง"

'นิสา ลือรุ่งโรจน์' สาวน้อยวัยสิบเจ็ดปลายๆ และเป็นเพื่อนใหม่ของ บุหงาร้องซัดขึ้นด้วยความสงสัย ตามงนกยังไม่ละไปจากร่างสูงที่ม่งหน้าลิ่วๆ ไป ไกลพอสมควร

"โอ๊ย ช่วยไม่ได้หรอก ใครใช้ให้นิสัยไม่ดี อารมณ์ก็แปรปรวนง่าย เด็กมีปมด้อยก็อย่างนี้แหละ มองโลกในแง่ร้าย ใจแคบ ทำอะไรแต่ละที่ ก็ขวางโลกจนคนเขาเอือมระอา"

บุหงาปิดเศษขนมปังที่ร่วงเป็นขุยบนกระโปรงจีบสีกรมท่าแล้วรวบถุงขนมกับกล่องนมสดใส่ถุงพลาสติกใบใหญ่อีกที จากนั้นก็ชะเง้อหาเด็กรุ่นน้องที่พอจะไหว้วานให้ช่วยนำไปทิ้งถังขยะ

"แล้วนั้นเขาจะไปไหนหรือ"

นิสาถามด้วยความสงสัยอีก ตอนนี้ร่างสูงของเด็กหนุ่มหายลับไปด้านหลังอาคารไม้เก่าแล้ว เธอจึงค่อยละความสนใจแล้วหันกลับมามองรอยยิ้มดูแคลนแกมหน่ายของเพื่อนใหม่ หล่อนคะเนเรียบเรียงว่า

"ก็คงจะไปสงบสติแตกของตัวเองนั่นแหละ หน้างอเป็นม้าหมากรุกแบบนี้ ฉันทายว่าต้องโดนครูตาด่าอะไรมาอีกแห่งๆ "

"ครูตาดหรือ ที่เธอบอกว่าเป็นครูใหญ่ ตัวสูงๆ ขาวๆ ผมกับหนวดสีดำดอกเลาใช่ไหม เอ้อ ใช่ว่าคนที่เพิ่งเดินออกไปจากห้องสมุดเมื่อคืนนี้หรือเปล่า"

"นั่นแหละ คนนั่นแหละ"

บุหงารีบร้องรับแล้วกวักมือเรียกเด็กหนุ่มผู้ขายมาคนหนึ่ง จากนั้นก็ยื่นถุงพลาสติกใส่มือ ไหวววนให้น้ำไปทิ้งถังขยะ ก่อนจะหันกลับมาเจี๊ยบแจ้วต่อว่า

"บนดอยปางหมากนี่ก็โชคดีไปอย่างที่มีครูตาบคอยดูแลทุกอย่าง ท่านก่อตั้งโรงเรียนหลังนี้เอง อาคารห้องสมุดที่เห็น ท่านก็กีดินร่นสร้างเองเหมือนกัน ก็เลยทำให้พวกเรามีหนังสือดีๆ อ่าน เหมือนกับเด็กในเมืองข้างล่างไงล่ะ"

นิสาพยักหน้าเหมือนตั้งใจฟัง แต่ในสมองกลับครุ่นคิดถึงเด็กหนุ่มหน้าตาดีคนนั้น ตอนเขาเดินผ่านซุ้ม ตาเรียวคมคู่นั้นยังสกับตากลมแปวของเธอ แม้จะเพียงแวบเดียว แต่เธอก็รู้สึกได้ว่าเขา 'หม่นหมอง'

"แล้วครูตานี้แหละคือผู้พิพากษาชั้นเยี่ยมที่นายทรัพย์สินจอมเกรเกรงกลัวที่สุด อ้อ ต้องเรียกว่าเคารพบูชายิ่งเสียวว่าพ่อด้วยซ้ำไป"

"ขนาดนั้นเลยหรือ" นิสาถามอย่างสนใจอีกเมื่อฟังเพื่อนใหม่เล่าเพิ่มเติม

"ฮือ บนดอยปางหมากนี่นะ ไม่มีใครสนใจเด็กมีปัญหาคนนี้หรอก มีครูตาบคนเดียวแหละที่คอยห่วงใยเอาใจใส่มาตั้งแต่เล็กจนโต ถ้าชาวบ้านไม่เกรงใจครูตาบละก็ ป่านนี้นายนั่นคงโดนไล่ลงจากดอยไปตั้งนานแล้ว"

"ขนาดนั้นเลยหรือ" นิสาถามซ้ำด้วยประโยคเดิมอีก

"ฮือ ขนาดนั้นแหละ เธอก็เหมือนกันนะนิสา เพิ่งจะมาอยู่ที่นี่ ยังไม่เคยเห็นฤทธิ์เห็นเดช ถ้าไม่จำเป็นละก็ อยุ้ให้ห่างเจ้าหมอนี่ไว้ หน้าก็ไม่ต้องไปมอง คุยก็น่าไม่ต้องคุย"

"แหม มันจะดีหรือ ฉันทิ้งมาอยู่ใหม่ แต่จู่ๆ จะให้ทำเหมือนชิงชังกัน

โดยที่ยังไม่รู้จักกันอย่างเป็นทางการ เดี่ยวเขาจะหาว่า.. "

"โอ๊ย ไม่หาว่าหรอกนิสา นี่เรื่องจริงเลยละ แะให้เขารู้ว่าเธอเป็นหลานสาวของลุงโพะแค่นั้นแหละ รับรองได้ หน้าเธอเขาก็ไม่แล"

"อ้าว ทำไมเป็นอย่างนั้น"

"เขาเกลียดลุงโพะกับป้าโอเข้ากระดูกดำ ใครที่เป็นญาติเป็นเชื้อ จะดีไม่ดีเจ้าหมอนี้มันพาลจะตาย รวบหัวรวบหางเกลียดหมด"

นิสาเบิ่งตากลมแป้ว ครุ่นคิดอย่างประหลาดใจที่ทราบว่เด็กหนุ่มคนนั้นชิงชัง 'ผู้ใหญ่บ้านพงศ์ฤทธิ์ ลือรุ่งโรจน์' หรือที่ชาวบ้านบ่นดอยปางหมากเรียกท่านว่า 'ผู้ใหญ่โพะ' ท่านมีศักดิ์เป็นลุงของเธอ และเวลานี้บิดาก็พาเธอมาอาศัยอยู่ที่บ้านของท่านชั่วคราวจนกว่ามรสุมทางการเมืองของบิดาจะผ่านพ้นไป

"ทำไมเขาต้องเกลียดลุงโพะด้วยละ"

บุหงาเหลียวซ้ายแลขวา ตาเรียวเป็นประกายหลุกหลิกเล็กน้อยก่อนจะกระเียบไปใกล้คู่สนทนาแล้วลดเสียงเบาลงเพื่อเล่าเรื่องที่ชาวบ้านที่นี่ลือๆ กัน

"นี่ รู้แล้วก็อย่าเที่ยวไปพูดส่งเดชละ ฉันทักจำๆ มาจากคนเฒ่าคนแก่ที่ล้อมวงเล่าๆ คุยๆ กันนะ"

"ยังงั้นหรือ"

"ก็ว่ากันว่านะ ลุงโพะเป็นต้นเหตุทำให้ลุงไพร พ่อของนายทรัพย์นะ ถูกเสือกัดตายในป่า อันนี้ก็ไม่รู้จริงเท็จนา แต่ไอ้จอมเกรณะมันฝังหัวว่าเป็นเรื่องจริงก็เลยผูกใจเจ็บ ทั้งเกลียดทั้งแค้นมาตั้งแต่เล็กจนโต"

นิสาหลุบตากลมแป้วลงมองโต๊ะไม้เก่าซิด เห็นมดตัวเล็กไต่เรียงตัวกัน

เป็นแถว ใจก็ครุ่นคิดอย่างกลัดกลุ้มขึ้น

จริงเท็จแค่ไหนก็ยังไม่รู้ ไม่ได้ อีกทั้งเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ผ่านไปนานแล้ว เด็กหนุ่มคนนั้นไม่น่าเก็บมาผูกใจพยาบาทจนกลายเป็นหนุ่มขวางโลกแบบนั้นเลย แล้วถ้าหากว่าเขาจงเกลียดจงชังเธอด้วยเหตุผลนี้ มันก็ออกจะไม่ยุติธรรมนักที่มิตรภาพจะต้องมาสูญสิ้นไป เพียงเพราะเรื่องที่จบไปแล้วของผู้ใหญ่ในวันวาน

น่าเสียดายที่กริ่งบอกสัญญาณหมดเวลาพักกลางวันดังชัดจingleหะขึ้น ไม่อย่างนั้นนิสาก็ตั้งใจว่าจะชักใช้รายละเอียดเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อย บุษงาลุกขึ้น กระฉับกระเฉง ปิดกระโปรงสองสามที แล้วดึงแขนเธอให้ลุกตาม พลางบอกกระตือรือร้นว่า

"ไปเถอะ ได้เวลาเข้าห้องเรียนแล้ว ฉันตื่นเต้นจังที่เธอจะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในห้อง อยากเห็นหน้าคนอื่นตอนที่เห็นหน้าสวยๆ ขาวๆ ของเธอจึงทายว่าทุกคนต้องอิจฉาเธอแน่ๆ เลยนินสา"

"อิจฉาทำไม"

"อ้าว นี่เธอไม่รู้ตัวหรือว่าเธอสวยจะตาย รูปร่างก็สวย ผิวก็น่ารัก ตากลมๆ คู่นี้ก็แป๋วมาก น่ารักออก อ้อ แล้วยิ้มของเธอก็สวยด้วยนะ ลักยิ้มก็น่ารัก"

"พอแล้ว ชมเยอะแยะไปหมด แบบนี้นินาก็เขินแย่สิ"

บุหงาหัวเราะที่เห็นเพื่อนใหม่ขยี้หน้าแดง แต่หล่อนก็ไม่ได้กล่าวเกินความจริงสักหน่อย นิสาเป็นเด็กสาวรุ่นที่สวยมาก ผิวขาวผ่องแบบสาวกรุงเทพ รูปร่างก็สูงโปร่งดูดีในชุดกระโปรงเรียบร้อยสีขาวยาวดอกไม้กระจุกกระจิม ผมยาวสีน้ำตาลอ่อน ถักเป็นเปียเส้นหนา เวลาเดินกลางสนามก็สะท้อนกับเปลว

แต่ดระยิบระยับ และมีชีวิตชีวาน่าดู

สองสาววัยรุ่นเดินเนิบช้าปะปนกับนักเรียนรุ่นน้องเข้ามาใต้อาคารไม้เก่าสีซีด บุหงาพาขึ้นชั้นสอง เลี้ยวซ้ายไปตามทางเดินแคบที่กั้นด้วยราวลูกกรงไม้ ผ่านห้องเรียนไปหลายห้องจนมาถึงห้องเรียนของตัวเอง หล่อนหันกลับมาทำทีถอนสายบัวพร้อมกับผายมือแล้วสัพยอกด้วยประโยคตลกๆ

"นี่คือห้องเรียนของพวกเราเพคะ เชิญเจ้าหญิงเสด็จประทับด้านในก่อนนะเพคะ"

"บ้าน่า พูดแบบนี้ได้ยวเพื่อนคนอื่นมันไ้ฉันแ่เลย"

บุหงาหัวเราะตามประสาสาวอารมณ์ดีและช่างคุย หล่อนพาร่างปราดเปรียวก้าวนำเพื่อนใหม่เข้าห้องแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง แต่นิสิตต้องชะงักอยู่หน้าห้องเพราะ 'ครูราตรี เสนาะ' ซึ่งเดินตามหลังสองสาวมาเจี๊ยบๆ ตะแฉนให้รออยู่ก่อน

"เอาละจ๊ะ หนุ่มสาวทั้งหลาย หยุดเจี๊ยวจ้าวลงสักครู่ ครูมีเพื่อนใหม่มาแนะนำให้รู้จัก"

ครูราตรีประกาศเสียงดังทำให้นักเรียนลดเสียงคุ้ยเฮฮาลงชั่วครู่แล้วหันมาสนใจกับเพื่อนใหม่ นิสิตอมยิ้มเมื่อบุหงาโบกมือทะเล้น เพื่อนใหม่ทั้งชายหญิงสี่ห้าคนก็เลียนแบบโบกมือมาให้อย่างเป็นมิตร

เธอยิ้มกว้างขึ้น แต่ก็ขุ่นสั้นๆ เท่านั้น เพราะก่อนที่ครูราตรีจะกล่าว

แนะนำอย่างเป็นทางการ ทรัพย์ก็พาร่างสูงก้าวพรวดๆ เข้ามา เขาปรายตามองเพื่อนใหม่แวบหนึ่งก่อนจะก้าวปราดๆ ไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายที่วางอยู่ตัวเดียว และชิดกับหน้าต่างหลังห้อง นิสามีปากไม่สบายใจทันทีเมื่อได้ยินเขาเลื่อนเก้าอี้โครมครามโดยไม่เกรงใจครุราตรีที่ยืนชิงตาปรามอย่างขอไปที

"เออะ มากันครบแล้วใช่ไหม" ครุราตรีเริ่มเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ทีนี้เราก็กินทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่แสนสวยของเราในบ่ายวันนี้กันนะจ๊ะ"

ครุราตรีหันมายิ้มอ่อนโยน นิสาก็ยิ้มตอบ แม้ทางตาจะเห็นว่าทรัพย์กำลังมองเขม็ง แต่สีหน้าแววตาเย็นชาจัดเหลือเกิน ตอนเธอถึงสายตาก็กลับมา ยังเห็นเขาล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อแถวต้นคอด้วย

"เพื่อนใหม่ของเราชื่อนิसानะจ๊ะ"

เพื่อนในห้องปรบมือต้อนรับกลัวยิ้มไม่ตรี นิสาก็ยิ้มตอบกลับอย่างมีไมตรีเช่นกัน แต่ก็ยังเห็นอีกเช่นเคยว่า ทรัพย์ไม่ได้มีส่วนร่วมในไมตรีที่เกิดขึ้น เขาแค่มองเฉยๆ เธอเพิ่งนึกคิดได้เอาตอนนี้เองว่าทรัพย์นั่งตามลำพังในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ นั่งกันเป็นกลุ่ม บางที อาจเป็นจริงตามที่บุหงาเล่าให้ฟังก็ได้ เขาเป็นจอมเกรงที่ไม่มีใครชอบ และไม่ยากคบหาด้วยอย่างจริงจัง

"นิสามาจากกรุงเทพจ๊ะ" ครุราตรียังกล่าวแนะนำเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย "จะมาเรียนร่วมห้องกับเราที่ตอยปางหมากสักกระยะ อ้อ นิสายังเป็นหลานสาวคนโปรดของผู้ใหญ่โพะด้วยนะจ๊ะ"

บุหงาห่อปากทำหน้าหวาดเสียวกับนิสาเมื่อครุราตรีแนะนำเลยเถิดไปเล็กน้อย หล่อนไม่น่าคาดพิงว่านเครือของนิสาออกมาเลย คนอื่นทราบก็ไม่ใช่ไร

แต่สำหรับทรัพย์จอมเกร เขาเผยปฏิกิริยาซึ่งซังออกมาในทันทีทันใดเสียละ

นิสาเองก็ใจแห้งลง เธอรีบคลี่ยิ้มหวานแทรกแสงวาววับในตาเรียวดู ก็หวังว่าความจริงใจที่หยิบยื่นไปจะช่วยให้สลายนอคติที่ฝังลึก หรืออย่างน้อยก็ขอให้เห็นว่าเขายังวางหน้าเฉยๆ เหมือนก่อนหน้านี้ แต่ก็หมดหวังจริงๆ ทรัพย์ไม่แยแส รอยยิ้มหวานจริงใจที่ส่งไป เขาม้มปากเคียด ตาเรียวดูหริ่ลึกอย่างรังเกียจ

นิสาหลบกลืนน้ำลายเมื่อเห็นถนัดว่าเขาเบะปาก และตัวตสยตาเมินหนีทันที เหมือนเธอเป็นตัวอะไรสักตัวที่น่ารังเกียจ เวลานี้ตาเรียวดูคู้้นั้นทอดลอยออกไปนอกหน้าต่างแล้ว

ในขณะที่เพื่อนในห้องต่างก็ตื่นเต้น และอยากนั่งใกล้กับนิสา อยากซักถามเรื่องราวในกรุงเทพ อยากเห็นผิวขาวผ่องให้ชัด และอาจจะมึบทสนทนาอีกมากมายที่นิสาคาดเดาไม่ถูก ทรัพย์เป็นคนเดียวที่เผยท่าทีว่าไม่ต้อนรับเพื่อนใหม่ ไม่ต้องการเป็นเพื่อนอย่างโจ่งแจ้ง

เขาซังตาซังเคียด ตอบโต้รอยยิ้มอ่อนหวานของนิสาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในขณะที่เดียวกันก็อดที่จะลอบหงุดหงิดกับความพยายามของสาวกรุงเทพไม่ได้ เธอหมั่นหันมามอง ปากเล็กก็ขยับแจกยิ้ม ทั้งที่เธอก็เห็นอยู่แล้วว่าเขาเซิดหน้ากระด้าง ตาแข็งสาดแววผูกใจพยาบาทร้อนแรง กิริยาเช่นนี้เธออ่านไม่ออกเลย หรือว่าเขามองเธอเป็น 'อริ'

จึงเป็นอันว่าตลอดบ่ายของวันนี้สาไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน จิตใจ

คอยแต่กระวนกระวายและหมกมุ่นกับกิริยาเยิ่นชาของทรัพย์ตลอดเวลา เธอเพิ่งมาอยู่ที่นี้ ซึ่งก็กำหนดไม่ได้เสียด้วยว่าต้องอยู่ต่อไปอีกนานแค่ไหน ดังนั้น หากไม่จำเป็น เธอก็อยากมีเพื่อนมากกว่าศัตรู

แต่ทรัพย์ดูเหมือนจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือ ทุกครั้งที่เธอเหลียวไปสบตาก็จะเห็นเพียงแววเคียดแค้นพยาบาทสาธตแสงจ้า ใบหน้าคล้ำเข้มก็ปั่นเคร่งชิงชัง และที่เธอไม่ชอบมากๆ ก็คงจะเป็นปากบางเฉียบที่ขยันเบะหย้นอย่างชิงชังเหมือนเจ้าตัวไม่รู้เหนียว

"นี่เขาไม่คิดจะเป็นมิตรกับฉันจริงๆ ไหม"

"ฉันก็บอกเธอแล้วนี่ ตอนนี่เชื่อหรือยัง แล้วเธอดูสิ มีใครในห้องอยากคุยกับเขาบ้าง นั่งใกล้ก็ยังไม่ยอมเลย ดูเขาทำหน้าสี ยักษ์มาเกิดชัดๆ ตาขวางเหมือนผีเข้า เซอะ เสียตายความหล่อ"

นิสาเลิกคิ้วแล้วอดยิ้มขำออกมาไม่ได้ อุตุส่าห์ดีเตียนสารพัด แต่พอทำยประโยชน์ บุหากลับเผยความโดดเด่นของอีกฝ่ายเสียอย่างนั้น

ซึ่งมันก็จริงเหมือนกัน นิสาลอบเมียงมองไปยังหนุ่มหน้าเคร่งอีกครั้งพร้อมกับเริ่มสำรวจอย่างละเอียดจนได้พบว่าคิ้วคู่นั้นดกเข้มเป็นป็น จมูกโด่งนิดๆ ซึ่งก็พอเหมาะพอสวยกับหนุ่มเนื้อเมื่องน่าน ตาเรียวกู่นั้นคงดูโดยธรรมชาติ ปากบางก็หยักได้รูป เสียแต่ชอบเบะชิงชังใส่เธอเท่านั้นเอง

คราวนี้ที่ว่ากันถึงเรือนผมยุ่งๆ ที่ตกต่ำเป็นเงางาม แม้เจ้าตัวเหมือนไม่ค่อยเอาใจใส่สัก แต่สุขภาพของมันก็ช่างดีมากเสียจนน่าอิจฉา ผิวคล้ำๆ ก็ดูดีกลมกลืนกับหุ่นสูงเพรียว และเท่าที่เห็นตอนเขาเดินผ่านซุ้มศาลา ก็จัดเป็นหนุ่มที่

เคลื่อนไหวได้ปราดเปรียวไม่เบา

มีอะไรอีกไหมที่ทำให้เขาดูหล่อในความเสียดายของบุหงา นิสามีปาก
ครุ่นคิด แล้วสุดท้าย ตัวเองก็ค่อยยืมข้าๆ ออกมาเมื่อนึกได้ว่าจนถึงเดี๋ยวนี้ยังไม่
เคยได้ยินเสียงของหนุ่มเจ้าอคติเลยสักประโยค

"เสียงเขาเป็นยังงี้บ้าง ดูไหม" เธอก็เลยแอบถามบุหงา

"ไม่ดู แต่ห้วนซะมด ฟังไปก็ไม่สบายหูหรอก" บุหงาตอบไปพลางลอก
โจทย์คณิตศาสตร์บนกระดานลงสมุดไปพลาง "ถามทำไม อยากฟังเสียงหรือ กล้า
ลุกไปคุยด้วยหรือเปล่าละ ถ้ากล้า ก็ลุกไปสิ"

"แล้วบุหงาไม่กล้าหรือ"

"กล้า แต่ไม่อยากจะคุยด้วย เปื่อคนหล่อขี้เก๊ก"

"แหม อยากจะคิดว่าบุหงาแอบชอบเขาอะ"

"บ้า" บุหงาตาโตวางปากกาตั้งกึก แล้วตีแขนคนสัพยอก "อย่ามาปรีกปรั
กันอย่างนี้นะ จ้างให้สิ คนสติแตกแบบนั้นฉันจะชอบให้เปลืองหัวใจทำไมกัน"

"แบบนี้ก็น่าสงสารเขาอะ ชาตินี้คงหาแฟนไม่ได้"

"ได้ เขามีแล้ว เดี่ยวตอนเย็นฉันจะชี้ให้ดู"

คำตอบของบุหงากลับกลายเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายของนิสาไป
เสียฉิบ ก็ไหนบอกว่าป็นหนุ่มสติแตก พฤติกรรมขวางโลก ไม่มีใครอยากคบหา
ด้วยไม่ใช่หรือ แล้วสาวคนนั้นเล่า หล่อนมีความคิดที่แปลกแยกไปจากคนที่นี่ได้
ยังงี้ ท้ายที่สุด นิสาก็ปิดฉากความฉงนของตัวเองด้วยความในใจที่ใครรู้ทำนองว่า
'อืม น่าสนใจจัง'